

PÁSZTORI VERSEK,

mellyekben

Méltóságos és Feö-Tisztelendö

Palugyai és Bodafalvai

Palugyay Imre Úrnak,

Cs' Kir. és a' M. Kir. Helyt. Tanács'

TANÁCSOSSÁNAK,

kegyesen kinevezett

Kassai Püspök Eö Nagyságának,

majdani becses megérkezését ohajtva várak,

a' megörvendeztetett Megye'

NEVENDEK P A P J A I.

1832.

K A S S Á N,

nyomtatódott ELLINGER ISTVÁN' Cs. Kir. priv.

Könyvnyomtató-Intézetében.

P A R T I K I

V E R S E K

Melldöntés és Késztelendés
Folyóirat és Folyóirat

Pályozó Irod. Társas.

1872. évi. M. J. J. J. J.

NYELVTUDOMÁNY

Magyar Nyelv

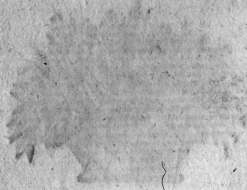
Magyar Nyelv és Nyelvnyelv

Magyar Nyelv és Nyelvnyelv

Magyar Nyelv és Nyelvnyelv

NYELVTUDOMÁNY

1872.

NYELVTUDOMÁNY

Magyar Nyelv és Nyelvnyelv
Magyar Nyelv és Nyelvnyelv

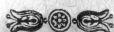
Lydás. Thirsis. Palaemon. Dámon.

LYDÁS és THIRSIS.

Lydás.

Ha a' setét éjjnek szét oszlik homállya —
A' nagy láthatárt majd kedves fény táplállya.
Nyugalom után a' bizonytalan álmak'
Helyébe az ébredtt sziv' vágyai álnak.
Néha el el borong az ég boltozattya, —
De majd a' nap magát tisztábban mutattya.
Igy váltya fel egymást a' sors' köteléke! —
'S hozzám nem tér vissza az elvesztett béke.
Egész nap tsak árva magány dül keblemben, —
Estve az ágyamba szomorún fekszembe.
A' kedvező réggel gyönyörű fényivel
Nálam a' kedvetlen bánatot költifel.
Néha egy két órát szabadabban élek,
Ha Társim el jönnek, 's beszélgetek vélek
Máskor, hogy ha magam vagyok, itt az öröm'
Már régen el vészett ösvényét nem töröm.
Ezer kellemei a' gyenge Tavasznak
Minden érzékenyre öröm'kényt árasztnak.
Nékem tellyes kedvet tsak akkor szülnének,
Hogyha áldozhatnék Daphnisunk' éltenek.

* 2

Thirsis.

E' gyönyörű tanyán áldás, béke velünk,
Hol egymásért tanult lángolni kebelünk!

Lydás.

Hozott Isten Pajtás! — régen kivántalak,
Reggel már ott a' mély völgybenis vártalak.
Merre jött a' nyájad, hogy nem vettem észre?

Thirsis.

A' bértznek — 's onnan át tért a' túlsó részre.

Lydás.

De tán késő szált le szemedről az álom,
Úgy é? hogy az okát éppen eltalálom.

Thirsis.

Még el nem inditá Titán gyors lovait,
Melly fénnel öntözi e' szép tér' javait;
Még a' friss harmatnak kristályja tsilloga,
Épp' a' tollas sereg énekéhez foga;
Mikor gyenge nyájam' hajtám a' bértz felé;
Mellynek apró fűvét ugrálva szeldelé.
Az ártatlan szivnek nints betsesbb tanyája,
Hol úgy diszlene a' természet' munkája;
Mint a' liget, mező, bértz, völgy, és a' berek,
Hol az öröm magvát szedik az emberek.
Nézd Pajtás a' napot, tűz karikájával,
A' harmatot miként szivja sugárával.
Mondjunk üdvözetet, jer, szüz orczájának,
Hogy védlője legyen Gazdánk' szép nyájának.
Mert ő édesíti magány napjainkat,
Puha pázs'ttal tartya fűrtös juhainkat.
Míg ő arany fénnel felettünk mosolyog,
Addig veszély között nyájunk nem tébolyog.

Nyisd meg hát Lydásom öröme kebledet,
Minden pertz bokrosan ujítja kedvedet.

Lydás.

Rég' nem volt olly kedves a' hajnalnak pirja,
Melly az ember' szivét olly öröme bírja.
Mint a' mai napnak hiv előpostája,
Mellyről méltán zengjen minden Pásztor' szája.
Érzem, melly kellemmel nyilik a' természet,
Midőn meszsze kelt már a' komor enyészet,
Szomorúság ülte addig homlokunkat,
Míg a' tél fagyasztva tartá szép Honnunkat;
Most már minden újul, szemünk a' hová lát.

Thirsis.

Szakaszd félbe Pajtás! beszéded' fonalat
A' tavasznál nints az üdőnek szebb része,
Mikor minden éled, a' mi már el vésze.
Engedd a' vidéket tovább hadd szemléllyük?

Lydás.

Az én czélom is az; szép tanyánkat éllyük!

Thirsis.

Nézd tsak melly kellemes e' zöld mező' tája?

Lydás.

Ah de árva lett a' Pásztorok' tanyája!
Egy édes Atyának elestén kesereg,
Mély szomorúsággal a' pásztori sereg.
Azóta keblünknek nints tsendes nyugalma,
Hogy Daphnist elejté a' halál' hatalma.

Thirsis.

Ismét olly gyász képek lebegnek elmédbe,
Mintha e' szép jelent sírba idéznéd be.

Tán borzasztó álmak háborgattak éjjel; ?

'S tán ezek osztották ma szivedet széjjel?

Lydás.

Ébren van az elmém, távol most az álom —

De bús képzeletem' helyyesnek találom.

Szivembe feneklett mélyen árvaságunk,

Mellyel nehéz tsorbát szenyved boldogságunk.

Thirsis.

Igaz, hogy Feó nélkül a' bátorság tűnik,

De a' fájdalomnak terhe még is szűnik,

Ha hiv nyájja mellett erőssen megáll a'

Serény Pásztoroknak özsze vetett válla.

Hála az Égnek bölts gondviseléseért!,

Még eddig bennünket semmi veszély se ért.

Lydás.

Ah — de ha Daphnisunk diszesitné körünk',

Tsak akkor folyhatna tetézve örömünk!

Thirsis.

Vannak hiv őrjeink, kik el nem távoznak,

Gyenge szorgalmunkra bátor erőt hoznak.

Ez sebeinknek egy kedves enyhítője, —

Az ingadozóknak ez szelid intője. —

Lydás.

Tisztelet a' betses Pásztorok fejére —

Kiket nem igéz meg a' gond' hiú bére.

Ah — de ha Daphnisunk diszesitné körünk'!

Tsak akkor folyhatna tetézve örömünk!

Thirsis.

Maradjon köztünk a' lelki-tsendesség, és

Bizzunk hiven, el nem hágy a' kegyes végzés;

Édes a' remény, melly szivünket táplállya,
'S ez akkor már boldog, ha azt fel talállya.

PALAEMON, THIRSIIS és LYDÁS.

Palaemon.

Béke, hiv Pajtásim e' tsendes tanyának!
Áldás a' bökezű természet anyának!
Mellytől a' vigságnak kútforrása ered,
Hol a' sziv kényére öröm hab közt fered.

Thirsis.

Kedves jelen-létted, — ah de hol késtél el?

Palaemon.

Ott a' bértz oldalán a' zöldes vetéssel
Mulatoztak néhány perczeket a' juhok,
Vélém, a' tanyára még jókor eljutok.
Az ember merre tsak fordittyá szemeit,
Ujjabb vággyal nézi a' táj' kellemeit. —
De mi alattomos bú üli szivetek?

Én fájdalom' jelét sajditok bennetek —
Nyissátok fel nékem titkotok' szekrényét!

Thirsis.

Ah tsak a' multaknak gyászos tüneményét
Ujjitá meg Lydás, tsupán ez okozta,
Hogy ma öröm' sugárt a' nap ránk nem oszta.

Palaemon.

Kedves Lydás! most is még a' bús homálynak
Durva nyomai a' homlokodon állnak?

Lydás.

Egy kevésbé eltért előbbeni kedvem,
Mint-ha bánat' sullyát kellene szenyvednem.

Palaemon.

De hát mi élteti benned a' képeket,
Mellyek felszakasztják a' fortt seb' helyeket?

Lydás.

A' kegyes Daphnisnak — oh betses emléke! —
A' kit hiven tisztelt tanyánk' szépvidéke.

Palaemon.

Béke-türeessel várj, légy jó reménységbe!
Hiven bizzál amaz égi kegyességbe!
Lásd kedves Lydásom! közös gyász függ rajtunk
A' midőn tsak e' bértz' tetőre ki hajtunk,
Nyugodjunk meg azon, a' mit fent végzének,
Majd vége jön egykor a' bú, 's gond terhének.
Nem szül az jobb sorsot, bár mennyit könnyezel,
Tsak a' hív reménynek szárnyánjöhet ez el. —
Most a' bús arczólat vetkezzen róllatok,
Egyet kettőt a' míg veletek szólhatok!
Köztetek elfogy a' víg érzés, melly már ott
Dámon szemeiből szivembe szivárgott.
Én tsudálva néztem, reggel melly vidámon
Köszönte az álom után engem Dámon.
Ez nem vala, látám, szokott kedve néki,
Kit ritkán vidítanak most a' táj' vidéki.
Az egész homlokán titkos öröm derült,
Még velem ott e' hegy' tulsó részén került.
Öröm habzások közt szórta vig szavait,
Édes tüzzel nyömta ajkamra csókjait.

Thirsis.

Mért nem jött ki veled? mi tartóztatta le?

Palaemon.

Együtt valánk mi ma a' völgy közt oda le,
De tsak hamar elvált, és sebbel ment vissza
A' hegytől mellynek a' nyáj friss vizét iszsza;
Egy szép göndör bárányt vive az ölében,
Mellynél drágább nem volt a' nagy nyáj körében.

Thirsis.

Négyszer kerültem meg e' zöld liget' táját,
Miólta nem láttam itt a' Dámon' nyáját.
Nagyon égek tudni, örömének okát?

Palaemon.

Nem sokára ama szép völgyre hajtok át,
Ott fogom ki várni, eljön, én úgy vélem,
Tegnapi úttyárol még nem is szólt vélem.

Lydás.

Ha el jön, ránk talál, ne hadj el bennünket,
Kár volna váltani gyönyörű helyünket.
Itt a' hegy' fokánál nézd a' Jegenyének
Felnyúló szálai majd édig nyövének.
Hol a' fülemile bájoló trillával
Sírja le panaszát hajnal hasadtával.
Itt a' hárs-fa, és tölgy friss' árnyékkal kínál;
Nem izzadunk a' nap' heves sugárinál.
Ott a' tarkás völgyben a' nyáj vígan legel.

Palaemon.

Hej! még az is szép táj hol én voltam reggel,
Ott is kellemes a' Flóra himes tére,
'S minden tiszta szivet lebájol részére.
Napkölte után már a' hangos patsirta
A' bértzen enyelgőt bámúlásra birta.

Még a' jóltéví nap sugarát le hinté,
 A' gyöngy tsepp az ally tért lágy csókkal érinté.
 Egész bértzen át a' sárga tavaszikák,
 Balzsam kelyheiket egésszen kinyiták.
 A' tavasz' remekje, a' kis kék ibolya
 Kedves ajándékát böven pazarollya.
 Minden szál, melly külön szinnel büszkélkedik,
 Kedves illattyával, kínálva kérkedik.

Thirsis.

Nints betsessebb része a' nagy láthatárnak,
 Hol tsak a' halandók a' föld hátán járnak;
 Mint a' Pásztoroknak elterjedt tanyája,
 Mert ez a' természet' leg nemes'b munkája.
 A' leveles bokor tsendes árnyat terít,
 Hol a' nyugvó Pásztor szép álmakat merít.
 Tsak, a' levegői dallászó lakosok
 Ébresztenek fel, ha küzdenek a' kosok.

Lydás.

Nem lehet más, mint ez, az arany boldogság,
 Mellyhez a' nagy pompa kints, rang, tsupa
 fogság.
 Az öröm poharak tsördultig itt telnek,
 Itt semmi komor bú, 's bánat helyt nem lelnek.
 Jöjjetek kedvesim! a' folyó partyára,
 Ott lágyabban érint a' nap hév sugára.
 Puha zöld mohából majd ágyat rak alánc,
 A' hol már több izben olly vidámak valánc.
 Hozzuk vissza a' már múlt boldog üdőket,
 'S bizzuk a' nagy Égre a' még jövendőket.

DÁMON THIRSIS PALAEMON és LYDÁS.

Dámon.

Nossza kedves társim! oldjátok szivetek!
Tellyes örömemet megosztom veletek.
E' függeszté reám ma sebes szárnyait,
Hogy bé töltsen tüstént kebletek vágyait.
Örvendjete társim! Daphnis hiv vezérünk
Jön, kit a' nagy égtől már rég buzgón kérünk.
Bútsút vesz lakjától, egyenest jön felénk,
Kinek olly hiven tárt karokat emelénk.

Thirsis.

Oh melly boldog része szüite Ót' Hazánknak?
Kit a' kegyes Végzés küld édes Atyánknak.
Hol az ösvény melly Ót hozza kebelünkbe?
Mellyet virágokkal előtte hintsünk be?

Dámon.

Ő édes szülöttje Liptó Vármegyének,
Hol zsenge évei folytak életének. —
Nagy reménnyel — szentül eltökélve válalt
A' nagy Szepes földjén pásztori hivatalt.
Ott foglalta a' bölts esméret' elméjét,
Ott áldozta a' szép erköltsnek üdejét.
Hol érdemmel viselt szelid Pásztorsága,
Ime mi közöttünk fő pontyára hága.

Lydás.

Oh mikor lesz azon nap bibor hajnala,
Mellyben árva tanyánk Atyát lel általa?
Majd kirepül a' sziv szúkké lett mejjemből,
Mikor olly hiv tsillag ered reményemből.

Dámon.

Éppen tegnap tölt be szívünk' kívánattya,
 Mert ő lesz tájunknak, igaz édes Attya.
 Még a' tavaszfényénél meglátta térünket,
 És atyai gondja alá vesz bennünket.
 Hogy így ábrázollya a' vidám kikelet,
 Még érkezésével a' boldog életet.
 Hol többé már felleg nem borong egünkön,
 'S öröm mosolygás fog legelni szívünkön.

Palaemon.

Ritka tulajdonit nagy Nemes Ielkének,
 Személyét ösmérni, igen nagyon égek —
 Mert tudom bétölti hívei vágyását,
 Kiben a' kegyesség hirdeti forrását.

Dámon.

Sokkal bővebb az ő nagy lelke kints-tára,
 Mint sem mi telhetnénk elfogadására,
 Ritka tulajdonit a' Haza hirdeti,
 Melly Fő-Pásztorunknak most Őt' felkeneti.
 Bokros érdemei meszsze kidiszlenek,
 Mint ama kis lámpák oda fent fénylenek.
 A' szelíd erköltsnek leg hivebb példánnya,
 A' tiszta hűségnek örökös márvánnya.
 Barátsággal tele mosolyog két szeme,
 Arany mértékben függ férfias kelleme.
 Szemérmes nyájjasság ül tisztos arczáján,
 Édesen biztató hangok folynak száján.
 A' kegyesség és hív szeretet fő java,
 Atyát és barátot árúl minden szava.
 Szent tüzével lángol a' mély böltsességnek,

Szive szűz érzési szemeiben égnek.
Boldog ki illy Atyát tisztelhet életében!

Lydás.

Oh miként éreztek örömöm' hevében!
Készüllyünk hát őtet illón elfogadni,
'S hűségünk' zálogát néki által adni;
Az illy egyszerű, de szíves tiszteletnek
Nyilván tett jelei kedvére lehetnek.

Dámon.

Építsünk itt egy kis hajlékot számára
Hol felöltvén Pásztor-köntösét magára,
Kegyes kormányának hódolni sietünk,
Mellette áldozzuk közjónak életünk.

Lydás.

Én zöld májfát, 's veres ákátz gallyat vágok,
A' völgyben virítnak sok szagos virágok.
Készítsünk hajlékot, mellyben elfogadjuk,
'S az érdem koszorút majd fejére adjuk.

Thirs is.

Hív szorgalmunkból nem nyújtunk ajándékot?
Hogy láthassa benünk a' tiszta szándékot.
Mellyel hűségünket nyilván ki mutattuk.

Dámon.

Hellyesen emlékszel, oh el nem mulattuk,
Hogy eránta külső tiszteletet tegyünk,
Ha majd becses jelen-léttébe részt vegyünk.
Arannyal, ezüsttel mi nem áldozhatunk,
A' mi töllünk telik, tsak annyit adhatunk.
Egy szép fejer göndör báránykát nevelek,
Én ennél házamnál főbb kintset nem lelek,

Ezt fogom le tenni Daphnis' lábaihoz
 Ki szint' olly szelid, mind ez, Jobbágyaihoz.

Lydás,

Én pedig a' himes mezőt fel keresem,
 Szebb virágszállait kosaramba nyeselem.
 Azokat majd ékes koszorúba füzöm
 Veres pántlikával szépen egybe tűzöm.
 Fel tészem Daphnisunk' érdemes fejére,
 'S kérni fogom, légyen gondja rám hivérem,

Thirsis.

Tüstént futok, itt egy bokor közepébe
 Pár gerlitze fiút találtam fészkébe,
 Haza viszem, 's hiven fogom ápolgatni,
 Mellyel ő majd egykor vigan fog mulatni.

Palaemon.

Én meg egy pár sajtot nyomtam tegnapelőtt,
 Meg fogom tisztelni mind a' kettővel Őt'.
 Elfogadja tudom, tárgyát szorgalmamnak,
 'S ekkor hizelkedni, mint fogok magamnak.

Dámon.

Oh tsekéllyek az ő érdemihez ezek,
 A' mit át mérhetnek az áldozó kezek.
 Mind bé jutnak ezek a' romlás' sorába,
 Mellyeket elfogad a' szemnek oltára.

Palaemon.

Ó mi töllünk betsesbb adományt érdemel,
 Kinek szép erköltsit nem beszélhetem el;
 Ki olly kegyes Attya szeretett népének,
 Örök áldozatot érdemel nevének.

Lydás.

Emellyünk oszlopot szivünk' rejtekébe,
Hová a' feledés magát nem vési be.
Örökös betűkkel nevét írjuk belé,
Hogy az üdó ne is közelítsen felé.
Onnét hiv emléke soha el nem enyész, —
Míg a' nagy természet' rendes folyta tenyész.

Dámon.

Igy illik fogadni a' kegyes Fő-Pásztort,
A' ki fel deríti reánk az arany kort.
Elölle el fut az unalom' fellege,
'S örömnápra derül reményünk' szép ege.
Az Ó szárnya alatt béke fog lakozni,
Minden igaz Pásztor' híven fog dolgozni,
'S ekkor égi áldás fog követni minket,
Hogy hasznosan tégyük minden lépésinket.

K A R É N E K.

Víg örömré kél a' vad éjjnek
 Bús fellege, — és a' veszéllynek
 Fajdalma át-halad
 Minket te általad
 Remény! éltünk hiv nyara!
 Ha nélküled folya le létünk,
 „Siri-homáally „ dülna felettünk.

Sziveink te nálad örülnek,
 Ha biztos öledbe merülnek,
 Többé nem sülyyedez,
 A' ki te véled ez
 Élet-pályán múlatoz.

Im' nekünk is árada fényed,
 'S „ boldog üdőt „ szóra le kényed.

Most im' kiki — ah de sokára!
 Ohajtva lel édes Atyára,
 Nyájunk' Fő-Pásztora!
 Neked zeng, — bátor a'
 Sors még választ, — énekünk,
 És méltán, — ki boldog arányunk'
 „Eszköze vagy „ tégedet áldunk! —

Éneklé

Homonnay József.